

positus

Mariana Fulger

te iubesc... dacă aş şti de ce atât
până când ne sunt dăruite
bătăile inimii, aşteptările, strângerile de suflet,
îmbrăţişările, bucuriile, speranţele, regăsirile
pragul casei spre tot ce am trăit şi nu ştim uita
chemăm, chemăm şi ei vin, şi ele vin
copii şi toate câte bucurii am mai primit, vom primi
pe drumul vieţii până când ultim dor
ultimă tăcere se va numi

te iubesc... şi ce bogaţi suntem
după anii în care, uneori,
orbi, am fugit de noi dormind pe pietre
căutând cu ochii plini de lacrimi
amintirile în care trăiam atâta fericire
în viaţa noastră de aburi, de curcubeie, de ploi

te iubesc... ducem în noi milenii şi clipe
călători printre zile şi nopţi, munţi şi ape
sau ai oraşului precum nişte arbori vibrând zărilor
pline de porumbei albi
umbre căutând lumina precum florile şi găzele
să nu pierdem cheia timpului-spaţiu
în care doar sufletele intră
mereu de pază neliniştii acestei arderi curate...

te iubesc... milenii parcă au trecut
într-o clipă de când ne ştim
şi câtă viaţă s-a strâns în sufletul acesta de copil
plângând, râzând când dimineţi, zile, apusuri,
după dimineţi, zile, apusuri..
lumina ta şi a copiilor am ştiut
cum îmi îmbracă sufletul
ca un timp de frunze şi aripi
care nu trece, ci vrea să mă înveţe
braţele să strâng râzând peste preamultul speranţelor
peste anotimpuri de trecut şi prezent
ca prima femeie îndrăgostită
strângând la piept bătaia inimii iubitului

te iubesc... dar sfânt şi pământesc e iubirea
se naşte în noi într-o clipă, unica
din miile de clipe ale unei zile,

ale unei vieți în care rătăcești
fără să știi unde și ce întâmplare
îți va aduce seninul cerurilor aproape
o ardere cum toate arderile simple ale firii spun unii...
cum pârzolește însă, ca un astru, fiecare clipă din noi...
din ce în ce mai neîndurător
și uneori pierde... o carte...
o răsfoiești nepăsător până îi simți flăcările
topind sufletul, apoi e un fel de zi mereu acolo
o haină sau un sertar
când vine timpul să înțelegi că se termină și ești pustiu
întorci filă cu filă, ai vrea să găsești undeva
încă începutul, nu e însă decât
o pagină în trecut,
de regăsit nicăieri, nicicând

—
Copyright Mariana Fulger